

קיצור דיני שמיטה

Summary of the Laws of Shemittah

(These laws were not taken from the Kitzur Shulchan Aruch. Rather, this special 14-day series is from the writings of ר"ח שליט"א and translated into English by the dedicated staff of Kitzur365.org.

Special thanks to Rabbi Shmuel Silinsky for his thorough review of this material.)

PART 13

***Biur* [Clearing Out] of Shemittah Produce**

1. Shemittah produce may only be consumed when that species can be found in the fields as it is written: "All the crops should be eaten by the domesticated and wild animals that are in your land." This means that as long as the animals can eat from the produce in the fields, you are permitted to eat from it in the home. Once the supply to the animals has been depleted from the field, you must rid the produce from the home. This is referred to as *biur* of the Shemittah produce. The obligation of *biur* is a Torah obligation. Some say that it is a decree from the Sages.
2. The exact nature of *biur* is subject to dispute among the Rishonim [early Rabbinical scholars]. The accepted mainstream consensus is that *biur* is fulfilled by relinquishing ownership from the produce. This involves removing them from one's domain and declaring them ownerless. At that point, they are free for anyone to take. Even the person who relinquished ownership can then re-acquire them.
3. Relinquishing ownership is to be done in the presence of three people. They can even be his friends who he knows will not take ownership of the produce. The reason that three people are needed is so that one can acquire it while the two others can serve as witnesses. Hence, the two witnesses need to be adults and not relatives who are invalid to testify. However, the one who acquires the produce can be anyone - even a family member or a responsible child who is mature enough to hold onto something of value. In any case, a member of the immediate household cannot serve as one of the three people.

ביעור פירות שביעית:

- א. פירות שביעית אין אוכלים מהם אלא כל זמן שאותו המין מצוי בשדה, שנאמר: "ולבהמתך ולחיה אשר באצרך תהיה כל תבואתה לאכול" – כל זמן שחיה אוכלת ממין זה מן השדה, אתה אוכל ממה שבבית. כלה לחיה מן השדה, חייב לבער אותו המין מן הבית. וזה הוא ביעור של פירות שביעית. וחובת ביעור פירות שביעית נוהג מדין תורה, ויש אומרים שאין דין זה אלא מדרבנן.
- ב. במהות אופן הביעור נחלקו הראשונים, והעיקר הלכה למעשה וכן המנהג בארץ ישראל כדעת האומרים שהביעור הוא ההפקר לכל כלומר, שמוציאים את הפירות מרשותו ומפקירם לכל, ואף המפקיר יכול לחזור ולזכות בהם.
- ג. ההפקר הוא בפני שלשה אנשים, ושלשה אלו יכולים להיות מאוהביו שהוא בטוח בהם שהם לא יזכו בזה. והטעם שהצריכו להפקיר בפני שלשה כדי שיהיה אחד זוכה ושנים מעידים, ולכן השנים שמעידים צריכים להיות גדולים ואינם קרובי משפחה הפסולים לעדות, והאחד שזוכה יכול להיות אף אם הוא קרוב משפחה, ואף אם הוא קטן – שהגיע לגיל שיכול לזכות [בגיל שידוע לקחת אגוז ולזרוק אבן], כל שאינם סמוכים על שולחנו, אך אם הקרוב או הקטן סמוכים על שולחנו, אינו יכול להיות אחד מהשלשה.